

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kricsfalvi Anita ügyvéd (címe.) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a GONDA Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Gonda Gáspár ügyvéd) és a Feldmájer és Somogyi Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Feldmájer Péter ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen közös jogkezelés körébe tartozó adatszolgáltatás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. január 10. napján kelt 3.P.21.188/2019/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékköltségből és 417.240 (négyzáztizenhétezer-kétszáznegyven) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 36.000 (harminchatezer) forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint a felperes a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (SZTNH) által nyilvántartásba vett közös jogkezelő szervezet, amely a filmszerzők (és jogutódai), valamint a filmelőállítók javára folytat közös jogkezelői tevékenységet. Többek között a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 20. §-a szerinti, a magáncélú másolásra tekintettel fennálló díjigénnyel kapcsolatos felhasználási adatok kezelését, a díjak felosztását és a jogosultak részére történő kifizetését végzi. Az alperes az „...” elnevezésű televíziós csatornát szolgáltató televízió-szervezet, amely mások mellett saját előállítású filmalkotásokat is sugároz.
- [2] A szerzői jogok és a szerzői joghoz kapcsolódó jogok közös kezeléséről szóló 2016. évi XCIII. törvény (Kjkt.) 2016. július 28-án történt hatályba lépése után a felperes megkereste az alperest, hogy a tevékenységéhez szükséges adatokat bocsássa a rendelkezésére. A felperes elkészítette a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti megállapodás tervezetét az adatszolgáltatás részletes szabályainak lefektetéséhez, a felek arról egyeztettek, közöttük azonban adatszolgáltatási szerződés nem jött létre.

- [3] A felperes keresetében arra kérte kötelezni az alperest, hogy 15 napon belül az általa nyújtott „...” elnevezésű médiaszolgáltatás műsorát illetően 2016. július 28. napjától az ítélet jogerőre emelkedésének napjáig tartó időszakra az alábbi adatokat az alábbi formátumban bocsássa a rendelkezésére és jelölje meg azokat a kapcsolattartó személyeket, akik az alperesnél a felé teljesítendő adatszolgáltatásért felelősek. Kérte, hogy az alperes az „...” elnevezésű médiaszolgáltatás keretében sugározott valamennyi műsorszám, továbbá az általa gyártott vagy megrendelt filmalkotások és szinkronok következő adatait szolgáltatassa a részére: a) a filmalkotás címét, sorozat esetén a sorozat és a sugározott epizódok címét (sorszáma) is, valamint külföldi filmalkotás esetében eredeti címét; b) a filmalkotás műfaját (AGB kódokkal); c) a filmalkotás hosszát (percben), vagy a filmalkotásból ténylegesen sugározott rész hosszát (percben); d) a filmalkotás előállítójának nevét; e) a gyártás évét; f) a filmalkotás származási országát; g) a filmalkotás rendezőjének/rendezőinek (ideértve a színházi, animációs és főrendezőket is) nevét, operatőrének/operatőreinek nevét, filmírójának/forgatókönyv írójának nevét (forgató könyv író, a mű eredeti írója adaptáció esetén, dramaturg, ha alkotó módon járult hozzá a mű elkészítéséhez, műfordítót is), külföldi filmalkotás esetén - az alperes által 2018. január 1. után megrendelt szinkronok vonatkozásában - a szinkront készítő szinkronstúdió, rendezője és szinkronírója nevét; h) az adás dátumát (kezdő és befejező időpont- nap, óra:perc:mp). Amennyiben a műsorszám blokkokból áll, ezek fenti adatait minden blokkra vonatkozóan külön-külön kérte a felperes szolgáltatni. A formátumot illetően az adatokat elektronikus úton, txt formátumban (tabulátorral elválasztva az adatmezőket) kérte megküldeni az ... és ... e-mail címekre.
- Keresetében előadta, hogy az alperest, mint felhasználó televízió szervezetet a Kjkt. 60. § (2) bekezdés alapján adatszolgáltatási kötelezettség terheli, amelynek az alperes nem tett eleget. Az alperes által küldött minta-adatszolgáltatás nem megfelelő, mivel a szerzők ismerete hiányában nem tudja a felosztást elvégezni.
- [4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a jogszabály nem kötelezi a felperes közös jogkezelői tevékenységeinek ellátásához szükséges adatok felderítésére, csupán a nála rendelkezésre álló adatok tekintetében tartalmaz adatszolgáltatási előírást, azt is csak a felek közötti megállapodás alapján. Álláspontja szerint nem volt felróható neki a megállapodás létrejöttének elmaradása. Előadta, hogy a felperes nemcsak az általa kezelt jogosulti körre vonatkozóan kért adatokat, továbbá olyan többletkövetelményei voltak, amelyeknek az alperes nem tudott eleget tenni.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt szolgáltatson adatot a felperesnek, 2016. július 28. napjától a mai (2020. január 10.) napjáig tartó időszakra vonatkozóan az által nyújtott „...” elnevezésű műsorszolgáltatást illetően oly módon, hogy a médiaszolgáltatása keretében sugározott valamennyi felperes által kezelt jogdíjra köteles műsorszám következő adatait elektronikus formában bármely közhasználatú informatikai programmal előállított formában küldje meg a felperesnek. Így a filmalkotások azon belül a sorozatok és azok epizódjainak címét, műfaját, azok hosszát, vagy a ténylegesen sugározott rész időtartamát. A filmalkotások előállítójának nevét, a film származási országát, (külföldi mű esetén az eredeti címét), az alkotás rendezőjének nevét, operatőrének nevét többes rendező, illetve operatőr esetén valamennyinek a nevét, a filmíró/forgatókönyvíró, ha van ilyen a műfordító nevét is. A külföldi filmek esetében a 2018. január 1-jét követően megrendelt szinkron esetében a szinkronstúdió, annak rendezője és szinkronírója nevét. Az adások kezdő és befejező időpontját. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 647.700 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte az Szjt. 1. § (2) bekezdés g) pontját, az Szjt. 20. § (1) és (7) bekezdését, a Kjkt. 60. § (1), (2) és (3) bekezdéseit, melyek értelmezésére a döntését alapította.

Ítéletének indokolása szerint a felek között nem volt vita abban, hogy a felperesnek adatszolgáltatás jár, azonban a megállapodás hiányában utóbb semmilyen adatot nem kapott az alperestől. A felek között abban volt jogi véleményeltérés, hogy a Kjkt. 60. §-ában említett megállapodás hiányában egyáltalán létezik-e adatszolgáltatás iránti kötelezettség. A Kjkt. 60. §-át elemezve megállapította, hogy a felhasználó, azaz az (1) bekezdés értelmében az alperes, eltérő rendelkezés hiányában, függetlenül a díjszabás hiányától köteles adatot szolgáltatni a felosztásért felelős szervezetnek. Értelmezése szerint ezt a kötelezettséget részletesen a 60. § (2) bekezdése fejt ki, amely szerint az (1) bekezdés szerinti adatszolgáltatás részletes szabályairól a jogdíjak felosztását és kifizetését végző közös jogkezelő szervezet és az adatszolgáltatásra köteles felhasználó közötti megállapodásban kell rendelkezni. A szöveg szerinti értelmezés alapján az adatszolgáltatás részletes szabályairól, tehát annak mikéntjéről, hogyanjáról, azaz a kommunikáció részleteiről kell a feleknek konszenzusra jutni, az azonban nem merülhet fel, hogy a megállapodásban a felek az adatszolgáltatást negálhatnák, azaz annak köteleme a saját rendelkezésük körébe tartozna. Ebből következően alaptalan az az alperesi érvelés, mely szerint, ha nincs megállapodás akkor nincs adatszolgáltatásra vonatkozó kötelelem. Álláspontja szerint a Kjkt. 60. § (2) bekezdése egyértelműen kötelemet telepít az alperesi szervezetre. A logikai értelmezés alapján a jogalkotói szándék sem irányulhatott olyan kitételre, amely adott esetben meggátolhatja adatok hiányában a szerzők jogdíjának felosztását. Rendszerbeli értelmezés alapján utalt az Szjt. 42. § (3) bekezdésére, mely szerint, ha a felhasználási szerződés tartalma nem állapítható meg egyértelműen, a szerző számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. Elismerve, hogy jelen esetben nem felhasználási szerződésről van szó, rámutatott arra, hogy ezekben az esetekben is az adott művek, a filmek szerzőinek jogdíja kerülhet veszélybe, ha nem sikerül a felosztási arányokat és kört meghatározni. Nem vezethető le olyan jogértelmezés, amely a szerzők jogainak sérelmére, érdekeinek hátrányára vezetne. Az, hogy nem sikerült a részletszabályokban megegyezésre jutni a feleknek, nem lehet gátja a jogdíjak felosztásának.

Utalt arra is, hogy alaptalan volt az az alperesi érvelés, miszerint nem kell a saját műsora, azaz az általa előállított filmalkotások után adatot szolgáltatnia, mert ezek tekintetében nem felhasználó, ugyanis a felperes az üres hordozó díjak felosztását is végzi, ez esetben ebből az alperes sem részesülhet az adatszolgáltatás híján, ugyanakkor az Szjt. 20. § (7) bekezdése szerint a jogosultak díjigényüket csak közös jogkezelő szervezeteik útján érvényesíthetik.

Mindezek alapján indokolása szerint, a felek által előadottak és bizonyítékokra figyelemmel, az adatszolgáltatást mérlegeléssel, a törvényi rendelkezésből következő minimum mértékben határozta meg. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a felperesnek már van az adott adatok körére szóló élő megállapodása egy másik, a ... műsorközvetítő szervezettel. E körben részben helyt adott az alperesi védekezésnek, mely szerint a kereseti kérelem túlmutat azon az adatszolgáltatási kötelezettségen, amely a felperes feladatainak ellátásához feltétlen szükséges és elégséges. Mindezek alapján a rendelkező részében foglaltak szerint kötelezte az alperest.

Utalt arra is, hogy a Kjkt. 61. §-a lehetőséget ad a felek közti kommunikáció elektronikus úton történő meghatározására, ezért elektronikus formában rendelte el az adatszolgáltatást, azonban annak részletesebb formáját, mint részletszabályozásra tartozó kérdést a felekre bízta. A keresetet a részletszabályozásra tartozó egyéb kérelem részek tekintetében is elutasította, köztük a valamennyi műsorszámot illető kérelmet az AGB kódok megadása, illetve a blokkonkénti részletezés vonatkozásában is. Nagyobb részt az alperest találta pervesztesnek (75 %), ennek megfelelően rendelkezett a perköltségről.

[6] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjában írt felülbírálati jogkörök gyakorlásának eredményeként.

Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében téves ténymegállapítások alapján tévesen értelmezte a jogszabályokat. Kiemelte, hogy a Kjkt. 60. § (1) bekezdés alapján az alperes sem vitatta az adatszolgáltatási kötelezettség fennállását. Arra hivatkozott, hogy a kötelezettség teljesítésére irányadó részletes szabályok megállapodásban történő rögzítése nélkül nincs olyan szabályrendszer, amely alapján a kötelezettség teljesítése számonkérhető, peres úton kikényszeríthető lenne. A felperes a megállapodás bíróság által történő létrehozása érdekében peres eljárást indíthatott volna, azonban a felperes nem ilyen keresetet terjesztett elő.

Megítélése szerint az indokolással ellentétes volt a 2020. január 10. napján tartott tárgyaláson elhangzott anyagi jogi jellegű bírói kioktatás. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a kérelemhez és a jogcímhez kötöttség elvét is. A felperes adatszolgáltatásra kérte kötelezni az alperest a keresethez csatolt megállapodás tervezetnek megfelelően. Az elsőfokú bíróság ahelyett, hogy megállapodás hiányára tekintettel teljes egészében elutasította volna a felperes keresetét, valójában a peresített időszak vonatkozásában határozott idejű megállapodást hozott létre a felek között anélkül, hogy ilyen keresetet a felperes előterjesztett volna a rendelkező részben megfogalmazott adatszolgáltatási kötelezettség tekintetében.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vette figyelembe a rendszertani értelmezés körében a felhasználási szerződések jogintézményét. Kiemelte a felperes nyilatkozatából, hogy a Kjkt. 60. § (2) bekezdése azért rendelkezik megállapodás megkötésének kötelezettségéről, mivel az Artisjus-on kívüli közös jogkezelő szervezeteknek a kötelezően közös jogkezelésbe tartozó jogdíjak tekintetében nincs lehetőségük jogdíjközleményt kiadni, ezért külön megállapodásban kell rögzíteniük az adatszolgáltatás határidejét és formai követelményeit. Ebből következően nem a felhasználási szerződés, hanem a jogdíjközlemény pótlására szolgál az érintett megállapodás. Utalt arra, hogy a jogdíjközlemény kötelmi kapcsolatot hoz létre a közös jogkezelő és a felhasználó között az adatszolgáltatás körében, ezzel szemben a felhasználási szerződések alanyaikban és tárgyukban is teljességgel különböznek a jogdíjközleménytől.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete túlterjeszkedik a Kjkt. 60. § (1) bekezdésén és lehetetlenre kötelezi az alperest, mivel a jogszabály csak a felhasználónál rendelkezésre álló adatokra állapít meg kötelezettséget, az ítélet rendelkező részében felsorolt adatok vonatkozásában pedig valamennyi, bárhol fellelhető adat tekintetében kötelezi az alperest adatszolgáltatásra.

Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság egy másik műsorszolgáltató által kötött szerződést üzleti titkot sértően, azaz jogszabálysértően vette figyelembe, a bizonyítás ebben a körben a Pp. 269. §-át sértette. Hivatkozása szerint az okirat alkalmatlan iparági normák bizonyítására, ugyanakkor alátámasztja, hogy a felperes is tisztában volt azzal, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség kikényszeríthetőségéhez megállapodásra van szükség.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az elsőfokú bíróság ítélete megfelelt az eljárási és az anyagi jogszabályoknak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint helyes jogszabályértelmezéssel állapította meg, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség a jogszabályból következik, a jogszabály csak a részletszabályok tekintetében ad lehetőséget a feleknek a megállapodásra. Megítélése szerint az alperes összemosza a (2) bekezdésből következő, a jogdíjak felosztásához és kifizetéséhez szükséges adatszolgáltatás, és a részletszabályok (pl. formátum, határidő, kapcsolattartás módja) tárgykörében a felek közötti megállapodás kikényszeríthetőségének eltérő jogi alapjait. A felhasználási szerződésre utaló ítéleti fordulat szemléltető jellegű, annyiban van relevanciája, hogy a közös jogkezelő szervezet a felosztásig a jogosultakat megillető jogokkal rendelkezik az igényérvényesítés terén. Az ítélet nem kötelez lehetetlenre, a Kjkt. 60. § (2) bekezdése a jogdíjak felosztásához és kifizetéséhez szükséges

adatok tekintetében kötelez adatszolgáltatásra, függetlenül attól, hogy a televíziószervezetek milyen adatokkal rendelkeznek. A szükséges adatok a jogdíjak felosztásában alkalmazott, általánosan ismert, nyilvános adatok körére korlátozódnak. A bizonyítási eljárás sem volt hibás, a Kjkt. 60. § (3) bekezdése az iparági normák alkalmazását írja elő, de csak a formátum vonatkozásában. A bíróság a másik televíziószervezettel kötött szerződés részletét, adattípus felsorolást nem a jogszabály szerinti, a formátumra vonatkozó iparági normaként, hanem az adatszolgáltatási minimumra vonatkozó bizonyítás részeként, szakmai normaként vette figyelembe. Ebben a körben a másodfokú eljárásban esetlegesen szükséges az indokolás pontosítása. Ez az adattípus felsorolás szakmai körben közismert információkat tartalmaz, nem tekinthető üzleti titoknak. Az elsőfokú ítélet nem sértette a kérelem, illetve a jogcímhez kötöttség elvét sem, a kereseti kérelem és az ítélet sem a részletes szabályokat meghatározni hivatott szerződés elmaradására, mint jogalapra alapozta az alperes adatszolgáltatási kötelezettségét, hanem a Kjkt. 60. § (2) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság világosan elkülönítette a jogalapot, és csak annyiban adott helyt a keresetnek, amennyiben az visszavezethető a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti adatszolgáltatási kötelezettségre a részletekre vonatkozó megállapodás hiányában. Hangsúlyozta, hogy a jogszabályon alapuló kötelezettség nem függhet más tárgykörre, vagyis a részletszabályokra (pl. formátum) irányuló megállapodás megkötésétől.

- [8] A fellebbezés alapos.
- [9] A másodfokú bíróság a fellebbezést a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (1) és (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.
- [10] Fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító része.
- [11] A fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróságnak egyrészt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet megfelelően értelmezte-e, az elsőfokú ítélet a kereseti kérelmen túlterjeszkedett-e, illetve az elsőfokú bíróság a bizonyítás szabályait megsértette-e a fellebbezésben írt okokból, emiatt van-e indok az elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére. Másrészt arról kellett döntenie, hogy az elsőfokú bíróság megfelelően értelmezte-e a Kjkt. 60. § (1), (2) bekezdéseit, és abból megfelelő következtetést vont-e le arra, hogy szerződés nélkül is fennáll az alperes adatszolgáltatási kötelezettsége, a felperes szerződés létrehozása iránti kérelem nélkül is igényelhet a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti adatszolgáltatást, és a felek megállapodási jogosultsága csak bizonyos részletszabályokra terjed ki.
- [12] A másodfokú bíróság az eljárás iratainak megvizsgálásával megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása, és bizonyíték értékelése a fellebbezésben írt okokból nem volt jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság nem adott a feleket eljárási jogaiban korlátozó, megtévesztő tájékoztatást az anyagi jogi pervezetése során. A felperes a kereseti kérelmében megjelölt adatok és időtartam tekintetében adatszolgáltatásra kérte kötelezni az alperest. Az elsőfokú bíróság ezen a jogalapon bírálta el a keresetet és az ítéleti rendelkezés sem terjed túl ezen a kérelmen, ezért a határozat nem sértette a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdéseit. Az alperes csak állította, de semmivel nem bizonyította, hogy az alperes által csatolt szerződés melléklet, mint bizonyíték csatolása, az üzleti jogosult üzleti titokhoz való jogát sértette. A fellebbező arra helyesen hivatkozott, hogy egy másik televíziós szervezet szerződése nem tekinthető önmagában a Kjkt. 60. § (3) bekezdése szerinti iparági normának, ennek azonban nem volt jelentősége, mivel az elsőfokú bíróság a szerződésrészletet csak, mint

bizonyítékot értékelte az adatszolgáltatási minimum meghatározásánál, és nem kötelező vagy ajánlott iparági normaként.

- [13] Eljárási okokból az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt alap. Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, és a tényállást az elbíráláshoz szükséges körben helyesen állapította meg. Annak volt alapvető jelentősége, hogy a felek között nem jött létre a jogszabály szerinti megállapodás az adatszolgáltatás részletes szabályairól.
- [14] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogszabályértelmezésével, és ennél fogva döntésével nem értett egyet az alábbiakra figyelemmel.
- [15] A másodfokú bíróság abban egyetértett a fellebbezővel, hogy azt kell vizsgálni elsődlegesen, hogy mi a jogkövetkezménye annak az adatszolgáltatási igény érvényesíthetőségére nézve, ha a felek között nem jött létre a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti megállapodás. A vizsgálat során nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti, az ún. üreshordozó-jogdíjakra vonatkozóan előírt adatszolgáltatásra alapította az igényét, ezért a Kjkt. 60. § (2) bekezdésének az Alaptörvény 28. cikkének megfelelő értelmezésénél és az adatszolgáltatás jogi megítélésénél az erre a vagyoni jogra irányadó jogviszonyokat kellett figyelembe venni. Nem kellett vizsgálni ezért azt sem, hogy az alperest, mint a Kjkt. 60. § (1) bekezdés szerinti felhasználót - a felperesi közös jogkezelő szervezet díjszabásai alapján - esetlegesen más felhasználási tevékenységeire tekintettel milyen adatszolgáltatási kötelezettség terhelte.
- [16] Az elsőfokú bíróság abban a kérdésben helyesen foglalt állást, hogy az alperesnek a felperes által képviselt szerzőket és filmelőállítókat megillető Szjt. 20. § (1) bekezdése szerinti díjigényre vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettsége nem a felek közötti megállapodásból keletkezik. A másodfokú bíróság e körben utal arra is, hogy a 124/B/2004. AB határozatban az Alkotmánybíróság állást foglalt arról, miszerint az Szjt. 20. § (1) bekezdése szerinti díjigény a szabad felhasználás alá eső magáncélú másolással jogszerűen okozott vagyoni hátrány kompenzálása. Ennek a kompenzálásnak az eszköze az átalánydíj, amelyet végső soron a másolatokat készítő felhasználók fizetnek meg (124/B/2004. AB határozat 2.1.). A jogszabály a kompenzálás érdekében az Szjt. 20. § (2) bekezdése szerinti kötelezettekre telepíti a fizetési kötelezettséget, a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti kötelezettek - köztük az alperesre - pedig a jogdíj felosztásához és kifizetéséhez szükséges adatszolgáltatási kötelezettséget. Az alperes fellebbezési érveléseivel szemben a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti adatszolgáltatás tevésre irányuló kötelelem, a kötelezettség jogszabályból, a Kjkt. 60. § (2) bekezdéséből és abból fakad, hogy az alperes televízió-szervezet. Ellenszolgáltatás a jogszabályi kötelezettség teljesítéséért ezért nem kérhető, az adatszolgáltatás kötelezettsége akkor is terheli a jogszabályban meghatározott kötelezettet, ha ténylegesen nem használt fel a közös jogkezelői szervezet jogkezelése alá tartozó szerzői művet. A kötelezettség létrejötté nem a felek szerződési szabadságába tartozik, hasonlóan az üreshordozó jogdíj megfizetésének jogszabályi kötelezettségéhez. A Kjkt. 60. § (2) bekezdése az (1) bekezdéssel együtt egyértelműen meghatározza a kötelelem jogosultját, kötelezettjét és a szolgáltatás tárgyát is.
- [17] A Kjkt. 60. § (1) és (2) bekezdésének összevetéséből azonban megállapítható az is, hogy a Kjkt. 60. § (1) bekezdés szerinti adatszolgáltatási kötelezettség és a (2) bekezdés szerinti adatszolgáltatási kötelezettség alanyi köre, tartalma, és feltételrendszere nem azonos. A Kjkt. 60. § (2) bekezdése - a felek érdekeit mérlegelve - az adatszolgáltatási kötelezettséget nem a közös jogkezelő díjszabására, hanem a Kjkt. 60. § (1), (2) bekezdés követelményeinek, mint törvényi kereteknek megfelelően

létrehozott megállapodására bízva szabályozza. A felperes a Kjkt. 60. § (2) bekezdése szerinti adatszolgáltatást ezért nem díjszabásban meghatározottak szerint követelheti, hanem az adatszolgáltatásra kötelezettekkel kötött olyan megállapodás alapján, amelyben meghatározott kötelezettség a felhasználó rendelkezésére álló lényeges, és a díjfelosztáshoz és kifizetéshez szükséges adatoknak az ehhez szükséges időpontban és módon történő szolgáltatását tartalmazza.

- [18] Az alperes ezért helyesen hivatkozott arra, hogy a díjszabás, mint a közös jogkezelő által alkalmazott általános szerződési feltétel helyett a szerződés biztosítja azt a polgári jogi formát, amely alapján meghatározható, hogy a közös jogkezelő a konkrét televíziószervezettől mely, a televíziószervezet rendelkezésére álló, a felosztáshoz és kifizetéshez szükséges lényeges adatot, milyen időpontokban, milyen módon kérhet. Az alperes arra is helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet által értelmezett részletszabályok helyett a Kjkt. 60. § (2) bekezdése az adatszolgáltatás részletes szabályairól rendelkezik, azaz nemcsak az adatszolgáltatás időpontját, vagy technikai módját kell szerződésben rendezni. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a jogszabály nem lehetőséget biztosít, hanem - a felek érdekeinek kölcsönös biztosítása érdekében - kötelezően írja elő, hogy a részletes szabályokat szerződésben állapítsák meg. A megállapodás hiányában történt jogérvényesítés időpontja, formája és tartalma ezért sérti a Kjkt. 60. § (2) bekezdését, és az erre alapított elsőfokú ítélet sem felel meg a Kjkt. 60. § (2) bekezdésének.
- [19] A másodfokú bíróság a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra is utal.
- [20] Nem tehető az elsőfokú ítéletben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben kifejtett módon különbség az adatszolgáltatási kötelezettség tartalmának vizsgálatánál a szerint, hogy az adatszolgáltatás időpontjáról, az adatszolgáltatás módjáról, vagy az adatok köréről van-e szó. A kötelelem nem osztható meg esedékesség, teljesítési mód és egyéb tartalom szerint. Ez a megosztás a jogbizonytalanságon (kötelezettség jogalapja, esedékessége, igényérvényesítés módja stb.) túl dogmatikailag sem igazolható, a Kjt. 60. § (2) bekezdése szerinti megállapodásra vonatkozó rendelkezést pedig feleslegessé tenné. A másodfokú bíróság utal arra is, hogy a megállapodás nélküli jogérvényesítés lehetősége a felperes érdekeit sem szolgálja, ugyanis esetleg arra kényszerítené, hogy a törvénynek megfelelő folyamatos adatszolgáltatás helyett időről-időre igényeljen olyan adatokat, amelyekhez bírósági úton nagy valószínűséggel a felosztási szabályzata szerinti felosztási időpontot követően jutna hozzá.
- [21] A másodfokú bíróság egyetértett azzal az alperesi érveléssel, hogy a Kjkt. 60. § (2) bekezdése - tartalmában - olyan mindkét felet terhelő, megállapodási, szerződéskötési kötelezettséget előíró szabály, amely jogalapot teremt a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:71. §-a alapján megállapodás bírósági létrehozására a Kjkt. 60. § (1), (2) bekezdésének keretei között. A Kjkt. 60. § (1), (2) bekezdésében az adatok körére vonatkozó rendelkezések irányadóak arra, hogy a feleknek milyen adatokra vonatkozóan kell megállapodniuk. Megállapodás hiányában a szerződés létrehozására irányuló kereseti kérelem alapján a bíróság is a felosztási szabályzatot, valamint a televíziószervezet rendelkezésére álló adatokat figyelembe véve és értékelve tudja meghatározni az adatszolgáltatás részletes szabályait, ezen belül az adatszolgáltatási időpontokat, a Kjkt. 60. § alapján szükséges adatok körét, az adatszolgáltatás formátumának egyéb, a díjfelosztáshoz, kifizetéshez szükséges részleteit. Az elsőfokú bíróság, illetve a fellebbezési ellenkérelem érvelésével szemben ennél fogva van megfelelő, hatékony, és mindkét fél érdekét megfelelően

figyelembe vevő jogérvényesítési lehetőség a felperes számára. Nem foghatott helyt ezért a felhasználási szerződés analógiájára alapított elsőfokú jogszabályértelmezés sem.

- [22] Fentiekre tekintettel a fellebbező alappal hivatkozott arra, hogy megállapodás hiányában a kereset a Kjkt. 60. § (2) bekezdése alapján nem volt alapos. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.
- [23] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, erre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést is, a felperest kötelezte az alperes javára a perköltség megfizetésére. A csatolt ügyvédi díjmegállapodás, költségjegyzékek, valamint a Pp. 364. §-a, Pp. 83. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1), (2) bekezdései és 4/A. §-a alapján a tárgyalások és a beadványok számára figyelemmel az elsőfokú eljárásban felszámított 224.200 forint + áfa ügyvédi munkadíjat elfogadta, azonban a másodfokú eljárásban a felszámított összeget 193.040 forint + áfa összegre mérsékelte. A felperes köteles viselni az alperes által lerótt 48.000 forint fellebbezési illetéket és a 417.240 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, mint első- és másodfokú perköltséget.
- [24] A le nem rótt kereseti illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. május 22.

dr. Kisbán Tamás s. k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s. k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s. k.

bíró